

ELLOWYNS TOREN

CATHINCA VAN SPRUNDEL

ELLOWYNS TOREN

CATHINCA VAN SPRUNDEL

Ellowyns toren

Is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Cathinca van Sprundel

Omslagontwerp: Milktree Studios & Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg en Marieke Veringa

Kaart: Cathinca van Sprundel

Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave oktober 2021

ISBN: 9789492585943

NUR: 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I would go the middle way
And wryte a book between the twey
Somewhat of lust, somewhat of lore
That of the less, or of the more
Some may like, of that I wryte

John Gower 1330 - 1408

Taunton

Devron

Tintalgen

Tresmorna

Het verloren domein

Hellan

Etagna

PROLOOG

ARTHEN

Leven dagen tot de kroning

Ga naar het verloren domein,
laat zien dat je de troon waardig bent
Kom terug met een bruid of een wonder
zodat Taunton weer voorspoed kent.

Als reizigers al wisten dat deze afslag er was, haalden ze het niet in hun hoofd om die te nemen. De verhalen over het verloren domein zeiden genoeg: keer om, blijf weg, verstoor de rust niet. Alleen dwazen, wanhopige mensen en avonturiers namen die weg. En jongelingen die koning hoopten te worden, zoals ik.

Ik was daarmee niet de eerste. Mijn vader en mijn grootvader, en diens vader en vele anderen waren me al voorgegaan, tot aan de allereerste grote koning, die alle magie en bijzondere wezens tot dit gebied had teruggedrongen. Als het hen was gelukt, dan zou ik het ook moeten kunnen, toch?

Ik haalde voor de zoveelste keer een hand door mijn zandkleurige haar, dat vast alle kanten uitstond. Zweetdruppels stonden op mijn voorhoofd. Zonder mijn gambeson en

borstplaat zou deze warme dag heerlijk zijn geweest. Nu had ik het vooral bloedheet. Ik trok aan de kraag en verschoof in het zadel. Deze harnasdelen waren niet perfect op mijn lichaam afgemeten, daar was geen tijd en mankracht meer voor geweest, en dat merkte ik, want het gewicht was niet goed verdeeld. Toch droeg ik liever deze slechtzittende wapenrusting van mijn broer dan helemaal niks. Anders zou ik volslagen kansloos zijn als een draak mijn pad zou kruisen, of een ander magisch monster.

De wegwijzer op het kruispunt was overwoekerd met mos en kon goed doorgaan voor een van de vele grijze keien die ons land rijk was. Was dit echt de goede weg? Ik stapte van mijn paard af en knielde er rammelend bij neer. Het geluid klonk hard in mijn oren, omdat de rest van de omgeving zo stil was. Ik trok mijn handschoen uit en krabde wat mos weg. De bekende lijntekening die het verloren domein symboliseerde werd half zichtbaar. Op elk wandkleed, schilderij, manuscript of ander bewerkt oppervlak dat naar de avonturen van mijn voorvaderen verwees, kon je het vinden. Een lange rechte lijn met twee kleinere aan de rechterkant, die schuin naar onder verwezen. Duidelijker kon het niet. Tot dit punt had ik flink doorgereden, maar nu merkte ik dat ik draalde, veel langzamer opsteeg dan ik normaal zou doen. Terwijl de tijd natuurlijk drong. Over zeven dagen was het midzomer en zou ik terug moeten zijn om voordat de zon onder zou gaan gekroond te worden. Dat was de traditie. En in tijden als deze klampten mensen zich daar angstvallig aan vast. We wisten allemaal wat er was gebeurd toen we ons daar niet aan hadden gehouden.

Ik spoorde mijn paard Tristan aan tot een lichte draf. Nu we

de juiste richting uit reden, viel het me op dat de grond onder het gras en mos goed begaanbaar was voor mijn rijdier. Hier en daar zag ik stenen vergelijkbaar met die van de wegwijzer, die me aan leken te sporen om verder te gaan.

Op een gegeven moment werd het nog stiller om me heen. De vogels waren gestopt met fluiten en krassen, het geritsel van het lage struikgewas verstomde en ook de wind zweeg. Het enige geluid was het geklop van de hoeven van mijn paard en het zachte gerinkel van het tuig en mijn wapenrusting. Een stilte die ik maar een paar keer in mijn leven ervaren had, in een woud, op een andere plek waar amper mensen kwamen.

Een zacht gekwaak en het geruis van vleugels deed me achterom kijken. Vanuit de lucht landde een mannetjeseend op een van de stenen. In zijn eentje, zonder anderen. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Wat deed die hier in zijn eentje? Ik had geen stroompje of water in de buurt gezien. Waar was de rest van zijn groep? Hij keek me aan, alsof hij iets van me verwachtte.

‘Ik heb niks voor je,’ mompelde ik, zodat het geluid niet ver zou dragen. Daarvoor moest het dier bij mijn zus zijn.

Het beeld van de woerd met zijn groene kop deed me denken aan de eenden bij de koninklijke vijver, waar ik vanmiddag nog met Jenifer had gestaan.

‘Ik wil niet dat je gaat, Arthen,’ had ze tegen me gezegd. Haar donkere krullen hadden in mijn gezicht gekriebeld toen ze zich omdraaide in mijn armen. ‘Ik weet het, het moet, anders kunnen we wachten op de volgende ramp. Iedereen die koning wil worden, moet naar het verloren domein om terug

te komen met een bruid.’ Haar stem brak en ze keek omhoog naar de lucht, verwoed knipperend.

‘Of een wonder.’ Ik benadrukte elk van die drie woorden. ‘Ik ga voor een wonder, dat zweer ik. Iets als de veren van een vuurvogel ofzo. Dan leggen we die in de kapel naast de drakenhuid die mijn grootvader heeft meegebracht.’ Mijn gezicht hield ik strak, om zelfverzekerd over te komen. Mijn rusteloze vingers vonden een ontsnapte krul en stopten die achter haar oor. Haar in mijn armen hebben liet iets van de spanning in mijn lijf verdwijnen. Maar ik mocht niet verslappen. Voor iedereen moest ik sterk blijven, en zeker voor haar.

‘Maar je vader kwam terug met zijn eerste vrouw. En Esten helemaal niet.’ Ik kromp licht ineen bij de naam van mijn halfbroer, die vorig jaar was gegaan. Haar slanke vingers duwden zich in het bont waarmee mijn tuniek was afgewerkt. ‘Drie mogelijkheden en bij twee daarvan moet ik zonder je.’

‘Heb je dan ook zo weinig vertrouwen in me?’ viel ik uit. Ruw liet ik haar los en liep naar de waterkant, waar enkele wilde eenden in het gras naar graankorrels zochten die Merryn kortgeleden had achtergelaten. Ik sloeg mijn armen over elkaar en staarde met gefronst gezicht naar de dieren alsof zij de raad der edelen waren. Die oude windbuilen die dachten dat ze alles wel beter wisten omdat ik nog jong was. Ik had hun blikken wel opgemerkt, vol ongeloof en berusting, er bijna van uitgaand dat de vijfde zoon van Domnall de Vrolijke ook wel zou falen, omdat hij de jongste was.

‘Natuurlijk geloof ik in je.’ Jenifer ging naast me staan, wachtend totdat ik iets zou zeggen.

Ik liet mijn schouders zakken en gebruikte mijn boosheid om een ander vuur aan te wakkeren. Ik zou ze laten zien dat ik waardig was. Allemaal. Het hele land.

Snel wierp ik een blik om me heen. Niemand, zelfs geen verdwaalde tuinman. Ik greep de kans om een kus van Jenifers lippen te stelen. Haar donkere ogen sperden zich verrast open. Het liefst wilde ik meer, maar daar was geen tijd voor. 'Ik ben de enige die overgebleven is, dus ik moet wel terugkomen.' Daar klampte ik me aan vast. 'Het zijn maar zeven dagen. Ik dood wel een speurbeest voor je.' Ik snoof. 'Al zal Merryn dat niet leuk vinden, die zal zelfs vrienden willen worden met een griffioen.'

'Moeten we het nu echt over je zus hebben?' Jenifer kon het niet nalaten om met haar ogen te rollen. Een grijns verscheen op mijn gezicht. Die twee mochten elkaar echt niet. Waarom? Geen idee. Maar wat wist ik van vrouwen?

Een bel in de verte vertelde me dat het middaguur begonnen was. Nu moest ik echt gaan.

Jenifer greep me bij mijn arm en mijn hart sprong op. Met haar slanke vingers bond ze een geborduurd, blauwrood lint om mijn arm. Ik wist genoeg van borduurwerk om te weten dat ze hier dagen aan had gewerkt. 'Dank je.'

'Vergeet me niet.'

'Natuurlijk niet,' beloofde ik haar. Wanneer de monsters in het verloren domein hadden gemerkt dat ik een waardige koning zou zijn, zou ik wel eisen dat ze me een wonder zouden geven. Die bruid konden ze houden, want ik had er straks al een.

Daarna was ik snel vertrokken om mijn wapenrusting aan

te trekken. Toen ik eenmaal op Tristan zat, stond het complete kasteelplein van Tintalgen vol met mensen. Van de raad, tot hovelingen, bedienden en staljongens; iedereen had zijn werk of bezigheden neergelegd om me uit te zwaaien en geluk te wensen. Mijn borst zwol op van trots.

Ik negeerde de adel en richtte me vooral op mijn moeder, mijn zus, Jenifer en alle andere mensen. Over hen zou ik straks gaan regeren. Ik zag het vertrouwen in hun blikken, de hoop die sprak uit vermoeide ogen en gezichten die nog verkleuringen droegen van de plaag. Een jonge soldaat met een kruk stak die omhoog. Enkele oudere vrouwen zwaaiden met verbleekte doeken. Ineens had het kabaal me geen voldoening meer gegeven en had ik, voor zover mogelijk, flink doorgereden door de stad tot bij de poort.

Daar liet ik mijn paard steigeren en brulde: ‘Op midzomer ben ik terug!’

Een nieuwe golf van gejuich ging er door de menigte, terwijl ik de kans had gegrepen om er zo snel als ik kon vandoor te draven, door de poort, over de weg. Wegrijdend van alle nieuwsgierige blikken, de zwaaiende boeren tot ik eindelijk de laatste landerijen die bij Tintalgen hoorden achter me had gelaten.

Ik schrok op uit mijn gedachten. Tristan briede en vertraagde tot een stap. Zijn ademhaling was onrustig en ik klopte op zijn flank. Voor me eindigde de weg bij een lage, overwoekerde grensmuur. Daarachter werd het struikgewas dichter, tot het overging in bomen die als pilaren naar de lucht reikten.

‘Dit moet het wel zijn,’ mompelde ik in mezelf. Opnieuw

gefladder en een zacht gesnater. Die eend was er nog steeds! Het dier vloog langs me heen en landde op een van de oeroude stenen. Wat betekende dit? Een rilling ging door me heen en ik liet een nerveus lachje ontsnappen. Vervloekte lafaard die ik was. Als ik al ongemakkelijk werd van een eend en een grensmuur, dan was ik echt niet klaar om het verloren domein binnen te gaan.

Ik vermande mezelf, steeg af en nam de tijd om het gewicht van mijn niet-passende harnas beter te verdelen. Een blik op mijn bovenarm vertelde me dat het lint van Jenifer er nog zat. Met Tristan aan de hand liep ik naar de grens. Enkele stenen waren afgebrokkeld en verdwenen, maar de muur was toch te hoog voor mijn paard om zomaar overheen te stappen. Tristan was getraind voor het zware gewicht van een ridder, geen pony die in een vrolijke bui over hekjes sprong. Al zou die pony op dit oneffen terrein ook wel makkelijk misstappen. Er moest wel ergens een doorgang zijn, al was het maar voor die enkele prins die er eens in de zoveel jaar doorheen ging.

De wind zwol aan en uit het woud klonk een zacht, onaards gehuil. Mijn nekhaartjes gingen recht overeind staan. Wat gebeurde er? Tristan sperde zijn ogen wijd open, snoof en wierp zijn nek naar achteren.

‘Ho Tristan! Kalm aan!’ riep ik en ik trok aan zijn teugels. Dit hoorde niet. Dit paard was getraind voor de strijd. Normaal zou hij niet zo schichtig opspringen van een windvlaag. Opnieuw klonk dat vreemde geluid, dichterbij nu. Ik greep naar mijn zwaard en Tristan gebruikte dat moment om de teugels uit mijn overgebleven hand te rukken.

Razendsnel draaide hij zich om en voordat ik hem kon tegenhouden, ging hij er in paniek vandoor. Mijn handen grepen in het niets. Vervloekt! Vruchteloos ging ik achter hem aan, maar gaf het al na enkele passen op. Zelfs zonder een harnas zou ik een paard niet kunnen bijhouden. Al gauw verdween Tristan over de weg uit het zicht.

Zonder berijder zou hij vast over een tijdje stoppen, als hij gekalmeerd was. Maar kon ik zoveel tijd verspillen met de zoektocht naar mijn paard? En als ik dan weer terug bij de muur was, zou hij dan niet meteen weer op hol slaan? De boodschap leek me duidelijk. Ik moest te voet verdergaan.

Het gehuil was gestopt en ik bestudeerde de donkere bomen terwijl ik mijn zwaard uit de schede haalde. Er leek verder niemand te zijn. Alleen de eend wapperde met zijn twee vleugels. Hij zat op een brede steen waarin letters gekerfd waren. Ik kneep mijn ogen samen.

Stap binnen in het verloren domein, maar met moord in het hart zal het uw laatste zijn.

Een waarschuwing gericht aan moordenaars en rovers. Niets bijzonders. Een nieuwe koude windvlaag over mijn bezwete huid bezorgde me weer de rillingen. Het voelde onnatuurlijk op deze warme dag. Voorzichtig legde ik mijn zwaard op de muur, sloeg mijn been eroverheen en ging zitten. Daarna gleeed ik er aan de andere kant vanaf en landde op de grond van het verloren domein. Schichtig keek ik om me heen, half verwachtend dat er iets of iemand tevoorschijn zou komen. Niemand. Nog half in gevechtshouding begon ik te lopen. Er kwam geen geluid meer uit de bomen en ik overbrugde het

struikgewas tot aan de boomgrens zonder dat er iets gebeurde. Toch had ik het gevoel dat ik werd gadegeslagen; door iets anders dan die ene eend die ook niet weggegaan was.

De lucht betrok en het begon te miezeren. Wanneer de druppels de grond raakten, stegen ze weer op in een onnatuurlijke mist, die tussen de bomen bleef hangen. Mijn haar plakte aan mijn voorhoofd en zo na die hitte voelde mijn gewatteerde jack klam aan. Zonet had ik nog geen wolkje aan de hemel gezien. Dit was werkelijk een vervloekte plek. Ik kon niet wachten om hiermee klaar te zijn. Vlak voor me bevond zich een wildspoor en dat begon ik te volgen. Met mijn zwaard hakte ik wat overhangende takken weg terwijl het woud zich steeds dichterbij vouwde en me zo voor de regen afschermdde. Het wildspoor splitste zich af en instinctief besloot ik het zijpad te volgen, alsof een onzichtbaar touwtje me de juiste kant op trok.

Door de mist tussen de bomen werden er een paar gestalten zichtbaar. Onmiddellijk bleef ik staan met mijn zwaard in de aanslag. Het leken wel mensen. Mijn hartslag versnelde en ik wachtte totdat ze in beweging zouden komen. Zouden dit mijn eerste tegenstanders zijn? Een groot deel van mijn leven had ik op het oefenveld doorgebracht, maar ik had nog nooit écht hoeven te vechten. Een trage tel verstreek, en toen nog een paar. De gestalten bewogen niet. Ik bevochtigde mijn droge lippen en besloot om de confrontatie dan maar zelf aan te gaan. Dit duurde me te lang.

Nadat ik een paar passen dichterbij deed, trok de mist iets op en onthulde een beeld van een rennende man die zijn

arm beschermend voor zijn hoofd geheven had. De details die in het grijze steen waren gehakt waren verbluffend. Elk haartje was uitgewerkt. Ik kon zelfs de structuur van de stof van zijn onderhemd onderscheiden. Voor het beeld stond een tweede, ook op ware grootte, met in zijn handen een goeden-dag, zijn mond geopend in een schreeuw zonder geluid. Een armbreedte verder stonden nog meer stenen gestalten in allerlei houdingen, verdedigend, vluchtend, struikelend. Er waren zelfs twee beelden die tegen elkaar aan leken te botsen in een vreemde omhelzing. In totaal telde ik zo'n negentien mannen; een kleine legereenheid. Welke beeldhouwer had deze kunstwerken gemaakt en hier neergezet? In Taunton en daarbuiten was niemand die zo precies werkte, alsof het werkelijk mensen waren die in hun vlucht versteend waren. Misschien was dat wel zo.

Ik liep verder langs deze mannen, half verwachtend dat ze tot leven zouden komen. Het enige wat ik hoorde, was het zachte getingel dat mijn harnas produceerde en mijn krakende voetstappen op de bosgrond.

Een opvallend detail van de beelden trok mijn aandacht. Wacht. Dat was het wapen van Gawen. Deze standbeelden stelden soldaten van hem voor. Maar mijn oudste broer was al bijna zeven jaar dood en niemand droeg dat wapen meer op hun tuniek. Vreemd.

Wacht. Wat was dat? De mist werd dikker en begon zich naar één punt te begeven, vlak voor de eerste versteende mannen. Het hoopte zich op en draaide als een wervelwind. Ik dook weg achter een van de beelden om dekking te krijgen.

Een huilende stem echode door de bomen. ‘Wie betreedt het verloren domein?’

Het geluid galmde in mijn oren. ‘Prins Arthen, de laatste zoon van Domnall de Vrolijke uit de lijn van Davyd de Grote. Ik ben gekomen zodat ik de troon kan bestijgen en voorspoed voor Taunton kan verkrijgen. Wie is daar?’ antwoordde ik. Dit was het. Het ging gebeuren.

De mist trok zich nog meer samen en kreeg een gouden gloed. Eerst stak er een gouden vleugel uit de mist en toen nog een, die vast bleken te zitten aan het lichaam van een enorme, sprekende wolf. Wow. Dit was het wonderbaarlijkste dat ik ooit in mijn leven had gezien.

‘Lang, heel lang geleden vroegen wij aan Davyd de Grote of we de ruimte konden krijgen om ongestoord te zijn wie we zijn. In ruil daarvoor gaven we hem voorspoed, gezondheid en goede oogsten. Elke afstammeling van hem krijgt de kans om zich te bewijzen en te laten zien onze zegen waard te zijn. Ik bescherm dit gebied als het dat zelf niet kan. Wees welkom. Ik ga bij de naam Es, spreek tegen mij met “u” en spreek over mij met “gij.” De mist verdween en de wolf ging op zijn enorme achterpoten staan met de vleugels gespreid.

De knokkels om mijn zwaard sloegen wit uit, zo stevig hield ik het wapen vast. ‘Aangenaam,’ zei ik, zoekend naar woorden. Een ruil? De ruimte krijgen? De verhalen zeiden iets heel anders. ‘Zoals ik al zei, ben ik gekomen om te laten zien dat ik waardig ben en op te eisen wat mij toekomt.’ Mijn stem sloeg over. In mijn ooghoeken zag ik hoe de eend op de schouder van een van de beelden was gaan zitten. Was hij het

hulpje van deze vreemde hoeder, of zo?

Es hield de kop schuin en ontblootte terloops een rij scherpe tanden. ‘Wat kwam u ook alweer toe? Wacht.’ Es draaide zich en met een pootgebaar zakten de bomen krakend en schurend in de grond, waardoor er in de verte een majestueuze toren werd onthuld. ‘Daar wacht een gemalin, als u haar bevalt.’

Gemalin. Dat woord voelde alsof iemand een emmer ijs-water over me heen had gegooid. Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, daar kom ik niet voor. Ze zeiden een bruid of een wonder en ik kom voor een wonder.’ Ze zou vast beeldschoon zijn of magisch of wat dan ook, maar ik had het Jenifer beloofd.

Es haalde een schouder op. ‘Dit woud is de wonderlijkheid zelve en...’

‘Dat kan ik niet mee naar huis nemen,’ onderbrak ik de hoeder. Ik wiebelde op mijn benen en dacht verbeterd na. Magische mist kon ik niet in een doosje stoppen en met zo’n beeld slepen zag ik ook niet zitten. Een idee vormde zich in mijn hoofd. ‘Misschien kunt u met mij meegaan... Een wolf met vleugels is bijzonder genoeg.’

‘Nee, dat is uitgesloten,’ zei Es.

Ik draaide mijn hoofd naar de toren. Dat kon ik niet maken tegenover Jenifer. En hier dagenlang rondlopen tot er een ander magisch wezen zou verschijnen, was met de beperkte tijd die ik had ook geen goed idee. Mijn kansen zaten hier.

‘Dan zal ik u moeten overtuigen.’ Zo snel als ik kon dook ik op de magische wolf af; het zwaard geheven.

Ternauwernood ontweek Es mijn slag en zei kalmpjes: ‘Niet zo ongeduldig. Uw angst spreekt voor zijn beurt.’ Gij

kon makkelijk praten. Het lot van alle inwoners van Taunton hing van mijn succes af. Ik haalde uit van opzij, een trucje waarmee ik menig tegenstander op het oefenveld had verrast. De hoeder sprong er met een vleugelslag hoog overheen. Barst, maar ik gaf niet op. Mijn stalen kling liet ik dansen in een genadeloze serie aanvallen en Es danste mee. Ik moest het wezen zien te overmeesteren. Es deed geen enkele poging om mij aan te vallen, haalde niet eens met een klauw naar me uit.

‘Heeft u niet naar uw voorvaderen geluisterd?’ Natuurlijk had ik naar de verhalen van hun heldendaden geluisterd, ademloos. Gedacht dat ik nooit in hun voetsporen zou treden. En hier was ik dan.

Het slecht passende harnas zat echt vloeiende bewegingen in de weg, maar voor zover ik kon, zette ik al mijn vaardigheden in. Een nieuwe stoot ging vlak langs een gouden vleugel die zichzelf net op tijd opvouwde. Het creëerde een opening voor me die ik aangreep. Ik schoot onder een klauw door, porde Es in de zij en kwam zo achter de hoeder terecht. Met alle kracht die ik in mij had, liet ik de platte kant van de kling tegen de rug van het magische wezen komen. De gevleugelde wolf schoot over de bosgrond en deed aarde, bladeren en wortels opvliegen. Binnen een paar passen stond ik bij Es en zette de punt van mijn wapen tegen diens keel. Ik knipperde verbaasd. Ik had gewonnen. Ik had echt de hoeder van het verloren domein verslagen.

Es keek met gouden ogen op, zonder enige emotie. ‘Is dit echt wat u wilt?’

Rillerig haalde ik adem. De vochtige lucht brandde in mijn

longen. ‘U bent verslagen. Kom vrijwillig met me mee zodat ik de troon kan bestijgen,’ antwoordde ik. Voor het eerst zag ik iets van emotie over Es’ gezicht flitsen. Het deed me denken aan verdriet.

‘Dat gaat niet,’ sprak gij afgemeten.

‘Waarom niet? Ik neem u mee en zweer dat u alleen maar een rondje door Tintalgen hoeft te lopen. Na midzomer laat ik u weer vrij.’

Es schudde van nee en bleef me aanstaren. Waarom werkte dit wezen nu niet mee? Ik slikte en dacht aan de drakenhuid van mijn grootvader. Merryn zou me haten, maar het moest.

‘Als u zelf niet meegaat, dan neem ik uw huid en vleugels mee.’

‘Weet u dit echt zeker?’ antwoordde Es alleen.

Ik hief mijn zwaard en probeerde te negeren dat mijn hand trilde. Dit hoorde bij de jacht, bij de strijd. Eén slag en dan was het voorbij. Ik moest moedig zijn.

De grond trilde. Dat niet alleen, vanuit de bosrand begon de aarde zelfs te golven. Verrast keek ik op terwijl de eerste rimpeling me bereikte. Lange strengen klimop ontsproten, grepen me bij de enkels en pinden me vast.

‘Wat?!’ Mijn blik ging naar Es, die dit moment van onachtzaamheid gebruikte om weg te rollen en op te staan. Wat was dit voor gemene truc? Ik had toch gewonnen? Hakkend en zwaaiend met mijn zwaard probeerde ik mezelf te bevrijden, maar als ik een streng klimop doorhakte, kwam er gewoon weer een nieuwe. Korrels grijze aarde stegen op en begonnen zich aan mijn huid en kleding vast te plakken. Het geborduurd

lint om mijn bovenarm raakte los en zweefde weg. Vruchteloos draaide ik om mijn as, om het spul van me af te kloppen. Ga weg! Laat los! Waarom viel het verloren domein me aan? Ik was een prins van Taunton! Een schreeuw bleef in mijn keel hangen. Ik probeerde mijn voeten op te tillen en dat lukte niet. Het voelde alsof er stenen aan hingen. Vol afgrijzen keek ik naar beneden en zag dat mijn laarzen grijs waren. *Ik versteen*, schoot het door me heen. De anderen waren dus ook echte mensen. Het grijs won steeds sneller terrein en verstramde mijn knieën, mijn heupen. Het overweldigde, verzwolg me, tot ik me niet meer kon bewegen. Binnen een paar tellen was ik de twintigste versteende man op deze plek. Zelfs mijn ogen waren verstard, al kon ik nog wel zien en horen.

Woest snaterend kwam de woerd naar me toevliegen. Hij landde voor me, waggelde naar mijn voeten en sloeg tegen me aan, alsof ik hem iets aangedaan had. Niet dat ik er iets van voelde.

‘Es! U had gezegd dat het eindelijk voorbij zou zijn! Dat hij onze redding was. Nu is hij net zo versteend als de rest! Gij had het mij beloofd!’ brulde de watervogel met een menselijke stem. Was die eend betoverd?

De hoeder van het verloren domein kwam in mijn beperkte gezichtsveld, nog steeds in wolvengedaante. ‘Het spijt me, Kytto. Als hij had geluisterd, gewacht... Maar hij probeerde te krampachtig zijn wonder te krijgen, te gehaast. Zo brak hij de belangrijkste regel van dit land: hij droeg moord in zijn hart. En het verloren domein heeft hem afgestraft.’

Ook al kon ik fysiek niets meer voelen, toch voelde ik me

bij die woorden vanbinnen verkruimelen. Ik had gefaald. Het verprutst. Ik had iedereen laten zitten. Mijn voorvaderen, mijn familie, mijn land. De raad had gelijk. Taunton was verloren. Een enorme moeheid overweldigde me en trok aan mijn bewustzijn. Als ik me daaraan zou overgeven, dan werd ik misschien wakker in mijn eigen bed en was dit een boze droom, of werd ik gewoon niet meer wakker. Als ik voor eeuwig een standbeeld moest blijven...

Es knielde naast me neer en de eend die blijkbaar Kytto heette, hapte naar Es' poot. 'Doe er dan wat aan!' snaterde hij gefrustreerd.

Es schudde opnieuw het hoofd. 'Ik ben slechts de hoeder. Als het verloren domein iemand heeft veroordeeld, kan ik dat niet ongedaan maken. Ik kan alleen een kans op verlossing bieden, als diegene die aangrijpt.'

Een kans? Was die er dan nog?

'Gij had het me beloofd!' zei Kytto zwakjes. Hij sloeg zijn vleugels om zich heen alsof hij zichzelf wilde troosten.

'Wat heb ik beloofd?' Es klopte zachtjes op de veren van de eend.

'Dat die overeenkomst met Davyd de Grote mijn redding zou zijn, de redding van al deze mannen. U hebt hem gehoord. Hij is de laatste. Er is geen hoop meer.' Daar had hij gelijk in. Niemand zou weten wat me was overkomen.

'O? Is dat zo?'

Kytto rolde met zijn ogen. 'Hij is echt de laatste zoon. Drie van zijn halfbroers zijn overleden sinds de plaag startte en de vierde is toen hij op weg was naar hier een kopje kleiner

gemaakt. Door zijn eigen mannen, nota bene!

Wat? Was Esten vermoord?

Es snoof. 'Je denkt nog steeds zo beperkt als een mens. Weet dat die overeenkomst alleen spreekt van afstammelingen van Davyd de Grote.'

De hoeder legde de nadruk op de laatste woorden en de puzzelstukjes vielen op zijn plek. Afstammelingen. Als het daar over ging, dan was er natuurlijk nog één over. Merryn! Nee. Es kon dit niet menen. Zij hoorde hier niet. Niet dat ik iets in te brengen had.

Kytto maakte zich klaar om te gaan vliegen. 'Dan ga ik maar eens kijken of er nog graankorrels bij de koninklijke vijver liggen.'

'Je weet dat je haar niet mag helpen, hè?' waarschuwde Es. 'Ze moet het zelf doen, net als de rest.'

'Wees gerust, ik blijf gewoon in de buurt.'

Zowel de hoeder als de eend verdwenen uit mijn gezichtsveld. Zou Merryn echt gaan? Wat kon zij uitrichten terwijl ik en anderen gefaald hadden? Langzaam liet ik me wegzakken in de zwaarte van het steen, de slaap die aan me trok. Toch, ondanks alles, voelde ik een klein sprankje hoop.

MERRYN

Zes dagen tot de kroning

Mormel! Kom tevoorschijn!’ Ik maakte klokkende geluidjes en haalde een klein brokje kaas uit mijn buidel. Hopelijk zou hij daar op afkomen. Ik speurde mijn vaders privésalon af – *Arthens* privésalon, verbeterde ik mezelf, wanneer hij terugkwam en op midzomernacht was gekroond. Hier zou hij gaan werken en persoonlijke gasten ontvangen, wanneer hij het te druk vond in de grote zaal. Een rilling ging door me heen. De kamer was koel en het haardvuur was leeg. Logisch, want niemand gebruikte de ruimte. De kamerjongen die hier kortgeleden was geweest, had de luiken voor de ramen opengegooid om te luchten. Daarbij had hij alleen de deur op een kier laten staan en precies op dat moment had mijn kitten besloten om te ontsnappen en zich erlangs te wurmen.